

ක්‍රමික සිතියම

චි ක ධර්මබන්ධු

අපේ බාසා දැනීම දියුණු කිරීම පිහිසත්, වැරදි නිවැරදි කිරීම පිහිසත් ලියවුණු පොතක ඇති දේයයත්, නවලවක මෙවන් නව කතාවක ඇති දේයයත් එකම මිමිමෙන් මිනිය නොහැකිය; එකම විදියට සැලකිය නොහැකිය. නවලව ලිවූ කෙනාගේ අරමුණ එකකි. විසර්න පොත ලියූ කෙනාගේ අරමුණ අනෙකකි.

බාසාව හොඳින් දැන උගත් කෙනා ලිවූ නවලව දෙසින් අඩුය. ගැට සහිත තැන් අඩුය. පැටලිලි අඩුය.

බාසාව හොඳින් නුගත් කෙනා ලියූ කවර ලියවිලිලක් උච්ච දෙසින් වැඩිය; ගැට සහිත තැන් වැඩිය; පැටලිලි වැඩිය.

බාසාව හොඳින් දන්නා කියවන්නාට එහි ඇති දෙය පෙනේ. මනු එය ගනනකට නොගන්නේ මනුගේ අරමුණ වන්නේ, ලියවිලිල කියවා එහි අදහස තේරුම් ගැනීම මිස එහි ගුණ දෙය - අඩුපාඩු විමසීම නොවන හෙයිනි. පෙම්පතක් ලියන්නේ එකකුගේ හෝ එකකු ගේ දැනගැනීම සඳහාය.

අනෙක් කාරණය ඉතා වැදගත්ය. සැදුමෙන් හෝ නැගෙනියන් (කල්පිතයකි) -සැදුමක කෝපරයේවායත් හෝ -සැදුමක කෝපරයේ වැඩියත් යනුවෙන් හැඳින්වීමට මගේ ඇති අකමැත්ත ඒ.

ඒ නිදසුනක් දුගම්සිරි කුමාරතුංග නමටත් හලපා ගන්නා මෙන් ඔබෙන් ඉල්ලමි. අනවශ්‍ය දික් කිරීම නිසා මා සන්නසේ

ඇත්තේ -උකුල් ඇටය" යන විෂයට ගැන සිතා විය යුතුය. එසේ නම් -අඟුල (අඟුල් /අඟුළු) යනුවෙන් එතැනද ලිවිය යුත්තේ.

එහි -උළුනවා" ලියා ඇත්තේ මුරුපු 'ළ' යන්නෙනි. අන් උළුනවා - අඟුලනවා - අඟුල්ලනවා යන විෂයට අනුව 'උළුනවා' යන්න එතැනට වඩාත් ගැලපෙන බව පෙනේ.

- ඉරි කැල්ලක්) යෝජා කල ම බස කල හැකි නම් (කල හෝ ක හ හෝ ක හ), නලල ම නලල කල හැකි නම් (නලල හෝ නලල) යතුරුලියමනට ඇති වන පහසුව තොරම් ද? කෙනකුට ඒ ලකුණ ලිවීමට අමතක උනත් ටේකාව / ටේකාව, හෝකාව / හෝකාව, හෝටාබය / හෝටාබය, කතාව / කතාව, නිදානය / නිදානය, පලාපල / පලාපල, බානාව / බානාව වැනි වචන තේරුම් ගැනීමට බාදවක් ඇති නොවේ.

මෙය ද අමතක කල නොහැකි ඇත්තකි. හල් 'න්' යන්නට පරව ලිවිය යුත්තේ හ/ළ යන දෙයකුරුය. එතැනට ට/ඩ යෙදීමෙහි. කිතුලට හැකි මිනිසාට ද නිදහසට කාරණා තිබිනි. මේ වචන මේ විදියට තේරුම් ගත හැකි නම් බන්ධා, කන්ධිය, තොන්ඩුව, නෙන්නඩු තේරුම් ගත නොහැක්කේ ඇයි?

මගේ සියලු දෙනාම කොන්ධිය බැන්නදෙ- රිය. මගේ තාත්තා ද කොන්ධිය බැරිදි

විසර්න පොතේ න/ණ - ල/ළ වැරදි

-මම හැඳවිය / හැඳුවාය. මවින් හැඳවිය / හැඳවිය" වැනි වැඩිවල අඩුපාඩු මනු/ඇ ගනන් නොගනී. මනුට/ඇට ඒවා නොපෙනේ.

පුවත් පතකට ලියවිය යුත්තේ බොහෝ දෙනෙකු සඳහාය. එහි පල කරන මඟුල් / අවමඟුල් දැන්වීමක් උච්ච ලියන්නේ බොහෝ දෙනෙකු සඳහාය. පෙම්පතේ නිබි වැරදි පුවත් පතේ පල කරන ලිපියේ හෝ දැන්වීමේ නිබිම හරි නැත. එවිට පුවත්පත කියවන්නාගේ හැඳුමට ලක්වීමට ඉ දුබි ඇත.

ලක දී මා අතට පත් වූ පොත් අතර විසර්න පොත් දෙකක් ද වේ. ඉන් එකක් නම් -සිංහල අක්ෂර විනිසුණ අකුරාදිය" යි. එය ලියා ඇත්තේ කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ සිංහල ආයතයේ (පෙරප්‍රේම) ජේෂ්ට කතිකාවාර්ය සඳහාද කෝපරයේවා මගනාය. මට එතුමාගේ නම කෝපරයේවා සඳහාම යනුවෙන් පද මාරු කොට ලියමි. එසේ කරන්නේ මගේ පහසුව සඳහාය. පෙළපත් නමක් වර්තමාන විට නොයෙක් ගැට මතුපිට එයට හේතුවිය. මාතරගේ, වෙදගේ, ගුරුගේ, මුදලිගේ ආදී පෙළපත් නම් මාතරගේයෝ, වෙදගේයෝ, ගුරුගේයෝ, මුදලිගේයන් ආදී වශයෙන් වර නැගීම මට පිරිය ඇති වැඩක් නොවේ.

කුමාරතුංග පඬිතුමා මුලදී බාවිතා කළේ, - මුනිදස කුමාරතුංග" යන නමයි. එතුමා පසුව - කුමාරතුංග මුනිදස - කුමාරතුංග මුනිදස" යනුවෙන් තම නම බාවිතා කරන්නට පටන් ගත්තේ මා මේ කියන කාරණය නිසා විය යුතුය.

මා අතට පත් අනෙක් පොත නම්, -නිවැරදි න, ණ, ල, ළ යෙදුම" නම් පොතය. එය ලියා ඇත්තේ දුගම්සිරි කුමාරතුංග මගනාය. මම ඒ මගනාගේ නමක් (කුමාරතුංග ධර්මබන්ධු) කුමාරතුංග දුගම්සිරි යනුවෙන් ලියන්නේ ඉහත දැක්වූ හේතුව නිසාමය. මෙහිදී එකක් බව යුතුය. කුමාරතුංග පඬිතුමා කිසිම දවසක - කුමාරතුංග මුනිදස - කුමාරතුංග මුනිදස" යනුවෙන් තම නම බාවිතා නොකල බවයි. ඒ සමහරු මෙබඳු නම හඳුන්වන්නේ - ගොනකුගේ සහ මීමකුගේ" අදහසක් ලෙසයි.

උදහසට ලක්විය හැකිය.

-සිංහල අක්ෂර විනිසුණ අකුරාදිය" යන නම කෙටියෙන් ලියන්නට කැමැත්තෙහි. කලුල් ඇල්ලේ ආනන්ද (සාගර) යන නම (ආගති) කේසර් කර ගත් සැටි මබ දැනිනි. ඒ විදියට මඳක් වෙනස් උච්ච -සි අ වි අ - සියවිය" යනුවෙන් මම ඒ නම ලියමි.

ඒ සියවියේ -අළ" යනු ආලෝකය බව දැක්වේ. අළුයම්, අරුණල, සඳුල තල යන තැන්වල ලියන්නේ දන්නප 'ල' යන්නයි. ඒ අනුව 'අළු' නිවැරදිය. එහි ඇත්තේ 'ආලෝක' යන තේරුමයි.

මා දන්නා විසර්නයට අනුව (අනමානදේශ විදියෙන්) 'අළු' ම 'ඇලි' වේ. අනතුරුව 'ඇලි' 'එලි' වේ. වන - වනු - වැනි පසුව - වෙති" වන්නේ ඒ රිතිය අනුවයි. මනන - මනනා පසුව -මෙහෙති" වීම තවත් නිදසුනකි. අළු - ඇලි - එලි වෙතත්, බොහෝ දෙනා ලියන එලි/එලිය ම මෙහිද දැක්වේ. කොයි වෙලාවක උච්ච වරද නිවැරදි කිරීම යුතුය. කඳුරුලිවත් එය වැරදිය. අතින් ගුලි කොට තැනු ගල්මෙන් තද කැටිල්ල අත් ගල - අත්ගල - අත්ගලා වි ඇති බව අවිරුද්ධ හැටිකට පමණ පෙර මා කියවූ විසර්න පොතක සඳහන් විය. එය නිවැරදි ය යනු මගේ ඇඟිමයි. එය -අත්ගල්" නොවි - අත්ගලා" වීම නෙරුක්කික විදියෙන් සිදු වි ඇතැයි සිතමි. එය බාසා විසර්නයේ නොවන අපේ මුත්තන් (ගැමියන්) විසින් තබන ලද නමකි. ඒ නම දැමීමේදී මවින් විසර්න පොත් බලන්නට නැත; නැකතිසත් පස්සේ යන්නට ද නැත. අත්ගල - අත්ගලා - අත්ගලාව - අත්ගලාවක් යනුවෙන් එය විෂයෙහි පවතින්නේ.

එයද -සියවියේ" දැක්වෙන්නේ "අත්ගල" යනුවෙන් මුරුදුප -ළ" යන්නෙනි. සමහරු හල් නොවන ණ - ළ වලින් අවසන් වන වචනවලට මුරුදුප ණ/ළ ලියන බව නොයෙක් විට මා දැක ඇත.

-අඟුල්ලනවා" යනු බොලඳු විෂයට නොවේ. 'සියවියේ' දැක්වෙන 'අඟුල්' ට අනුව එය ලිවිය යුත්තේ 'අඟුල්ලනවා' කියාය. එහිම 'උකුල් (උකුල් / උකුළු) යනුවෙන් ලියා

දන්නප 'ල' යන්නෙන් 'නිල' ලියා 'කන්සිල' මුරුදුප 'ළ' යන්නෙන් ලිවීමට හේතුව තේරුම් ගත නොහැකිය. නිල ම නිල් වෙතත් කන්සිල ම කන්සිල් නොවන නිසා විය යුතුය. නිල යනු සිදුරයි. කන්සිලට කන්සිලුර ද වියහර වේ.

එහි සාලිය, සහලිය / සහලිය අටසාලිය යනුවෙන් තුන් පලක දක්වා ඇත. එතැනට ල, දෙකම සුදුසු නම් සාලිය / සාලිය - අටසාලිය / අටසාලිය යනුවෙන් තුන් පලමම ල/ළ දෙකම ලිවීම යුතුය.

'සිබ' දෙය බලා මෙහි 'පිල' ලියා ඇතැයි සිතමි. එහෙත් -කඩපිලේ" ඇත්තේ දන්නප 'ල' යන්නයි. කඩපිල ම -පිල්කඩ" වන නිසා දන්නප 'පිල' ය එතැනට ගැලපෙන්නේ.

වියවිල්ල - වියවිල්ලේ යන විෂයට ඇති බ වමට මතකය. එහෙයින් එහි දැක්වෙන 'වියවිල්ල' නිවැරදි විය නොහැකිය.

"කලවිට" දන්නප 'ල' යන්නෙන් ලිවීම හර විය නොහැක. ගොයා කොළ හැටිය ම ගොයා කොළේ යන විදියට කමත් බාසාවේ කියවේ. කොළවැරදු ම කළවැරදු වේ දුම්කොළ ම දුකකළ වේ. එනිසා න/ණ - ල/ළ රකින්නකුට කොළවිටට කලවිට යැයි කිව නොහැකිය. එය කළවිට විය යුතුය. 'පතල' ම 'පතලි - පතලි' වන නිසා 'පතල' මුරුදුප 'ළ' යන්නෙන් ලියන කෙනකුට 'පතලි' දන්නප 'ල' යන්නෙන් ලිවිය නොහැකිය. මෙහි දැක්වූයේ මගේ නො ගැටුණු තැන් කීපයකි.

වචනයක න/ණ - ල/ළ තීරණය කිරීමට නම් බයේ යටතිසාව ගැනත් බයේ පද නිපැදියාව ගැනත් පුලුල් දැනුමක් තිබිය යුතු බව ඉහත දැක්වූ නිදසුන් වලින් පැහැදිලි වේ. මහ ඇඳුරුන්ටත් මහ පඬුවන්ටත් වරදින න/ණ - ල/ළ අප වැනි සාමාන්‍ය මිනිසුන් රකින්නේ කෙසේ ද? බාසාවක් පිරිහන්නේ (පරිහරනය කෙරෙහි) උගනුත් පමණක්ද? අකුරු දහසක හෝවියක් තිබුණත් කඩදැසියක හෝ පුස- 'කොළයක අතින් ලියන්නකුට පුණයක් නොවේ. එහෙත් අද අප සිතිය යුත්තේ යකුරු ලියමන ගැනත් යකුරු ලියන්නා ගැනත්ය. තිතක් හෝ ඉරිත්තක් (කුඩා ඉරක්

කෙනෙහි. තාත්තා කොන්ධිය කප්පා ගන්නා විට මගේ වයස අවිරුද්ධ දහසක් පමණ වන්නට ඇත. එද අම්මා තාත්තාගේ කොන්ධිය තිබුණු තැන අතහැරී තාත්තාට සිනාසුනු සැටි ද මතකය. අප - පුතුන් පස් දෙනාමත් කොන්ධිය බැන්නද නැත. එදා තාත්තා කල වැරදි ගැන මට කිසි නැඟීමක් නොතිබිනි. එහෙත් එද තාත්තා කළ වැරදි නම් බව අද මම පිලිගනිමි.

අද අපට ගැස්සාල් (රුපු) තිහල්ලත්තය, තොන්සියානු ලියන්නට 'ග' යන්නක් හඳු ගත්තෙහි. ((ඵ - ඵ යන්න මෙන් (ප - ප යන්නක් හඳු ගොතන්නේ ඇයි ඇයි අපුන්ගේ කාගේද ?) 'ග' යන්නක් තිබුණු පලියට අපට කිසිවිටක (පාර) (තාර) කියා හෝ (පොසොන්) ගොසොන් කියා ලියවෙන්නේ නැත. එහෙත් (කලවිට) කලවිට කියාත් (අත්ගල) අත්ගලා කියාත් ලියවේ. මෙබඳු වැරදි සිදු වෙද්දී ණ / ළ / ණ / ළ යැයි කෙනා ඉන්නේ කවර හෙයින්ද? පාසාලේ දී සමහර විට විදුහල්පති කුමා ද - දුර්මබන්ධු මගන්නය; මෙතෙක් ලියන්නේ දන්නප (න/ල) ද ? මුරුදුප (ණ/ළ) ? යි සි ඇසූ අවස්ථා තිබිනි. එබඳු අවස්ථාවල මා නොදැනුවත්ව ම මගේ නිස ඇහුණේ පමණ ඉහත් (උයි) වූ සැටි මට තාම මතකය. වචනයක තේරුම කෙනෙකුගෙන් ඇසීමත්, වචනයක ණ/ළ/ණ ගැන ඇසීමත් සමාන නොවේ.

න/ණ - ල/ළ ගැන කතා කරන විට - තන/ණ කන පියසන් - සිටින බව සමහරු කියති. මා මවින් ගෙන් අසන්නේ තන කොල කන පියසන් (මා දැක ගැනත්) සිටින්නට පුලුවන. ගැහැනියකගේ හෝ පිරිමියකු ගේ තනය / තන හපාකන, එකක පියසනුත් සිටින්නට පුලුවන. එහෙත් පොල්පොල මද (පොල් පී) මෙන් තන කන පියසනුත් සිටින්නටද ? යන්නයි.

කුමාරතුංග දුර්මසිරි / කුමාරතුංග දුර්මසිරියන් ලියූ -නිවැරදි න, ණ, ල, ළ යෙදුම" නම් පොත ගැන මිලන සන්නසෙන් කතාබහ කරමි.